

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. IV

Missouri • Montana • Nebraska • Nevada
New Hampshire • New Jersey
New Mexico • New York

FERDINANDO FREGA ✨

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. IV

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 12

Missouri, Montana, Nebraska, Nevada, New Hampshire, New Jersey, New Mexico, New York State. Ang ikaapat na yugto ng pagtawid sa Amerika, mula sa mga kapatagan hanggang sa silangang baybayin.

Kabanata Sero — pinagsasaluhang simula

Ang pambungad na kabanatang ito ay pinagsasaluhan ng lahat ng anim na tomo ng Women of the United States. Buo itong inilalathala rito, at nakatiklop upang mabasa ang serye nang sunud-sunod nang walang pag-uulit.

KABANATA SERO

Dito, ang mundo ay hindi isang teritoryo: isa itong hangganan. Ang North Pole ay hindi tumatanggap, hindi nagpapatawad, walang iniwang puwang para sa pagkakamali. Naghahari ang puti bilang isang ganap na nilalang, tahimik at walang alaala. Ang temperatura ay hindi datos ng panahon: isa itong maninila. Tumatagal nang ilang buwan ang gabi, dinudurog ang mga isip, binabaluktot ang anyo ng mga tao, nilalamon ang kanilang loob.

Kakaunti, maliliit, at sarado ang mga komunidad. Ang mga Inuit, Yupik, at mga mamamayan ng Arctic ay naninirahan kung saan walang sinumang pipiling manatili. Dito, mahalaga ang bawat isa sa kaligtasan ng pangkat. Kung hindi ka kapaki-pakinabang, nagiging pabigat ka. At ang mga nagiging pabigat ay naglalaho sa

katahimikan, sa niyebe, sa lohika ng isang kapaligirang walang ibinibigay na palugit.

Ang mga base siyentipiko ay nagdaragdag ng isa pang uri ng lamig: ang lamig ng mga herarkiya. Dito, ang babae ay isang bihirang presensiya, isang anomalya na kailangang umangkop o sumuko.

Sa lugar na ito, walang konsepto ng “pagkawala.” Mayroon lamang puting bumubura sa lahat.

Mga babaeng Inuit at Yupik

Ang batang babae ng Arctic ay hindi inaalagaan nang may layaw: inihahanda siya. Maaga niyang natututuhang tiisin ang lamig, ang dilim, at ang gutom. Kailangan niyang maging kapaki-pakinabang sa angkan, dahil dito, ang pagkakakilanlan ay hindi personal. Ito ay may silbi. Pasan ng babae ang pamilya at ang komunidad: pagkain, apoy, mga anak, mga balat ng hayop, pag-aaruga. Walang nagsasalita tungkol sa mga karapatan. Walang nagsasalita tungkol sa kahinaan. May depresyon, ngunit wala itong pangalan. May karahasan, ngunit wala itong mga saksi.

Babae ng mga base siyentipiko

Edukada, may kakayahan, sanay sa disiplina. Dumarating siya bilang mananaliksik, tekniko, at doktor. Agad niyang natutuklasan na hindi kinikilala ng North Pole ang mga titulo. Dito, tibay lamang ng isip ang mahalaga. Pinangingibabawan siya ng mga herarkiyang panlalaki, at anumang tanda ng kahinaan ay binibigyang-kahulugan bilang kahinaan. Isa itong kapaligiran kung saan hindi sapat ang lakas: kailangan ang sukdulang pagpipigil sa sarili.

Babaeng Kanhuranin na “taga-labas”

Lumaki sa kalayaan, dumarating siya na naniniwalang kaya niyang lupigin ang lamig. Ngunit dinudurog siya ng lugar: pag-iisa, makikitid na espasyo, walang-katapusang katahimikan. Ang mga base ay hindi mga komunidad, mga makina ang mga ito. At ang isang babae, sa loob ng makinang dinisenyo ng mga lalaki, ay kailangang lumaban upang hindi maglaho.

Ang Paglalakbay sa Dulo ng Mundo

Ang kapitbahay ko, si Antonio, na kilala bilang Nino, ay ilang taon nang nagkukuwento tungkol sa North Cape, sa araw sa hatinggabi, sa mga buwang walang dilim. Isa itong pangarap na itinatago niya sa bulsa, gaya ng isang bagay na imposible. Isang umaga ng Mayo, pinindot ko ang doorbell niya at ito lamang ang sinabi ko: “Mag-impake ka. Babalik ako sa loob ng isang oras. Babalik tayo pagkaraan ng 30 araw.” Tumingin siya sa akin, nagulat, masaya. Ang asawa niya, nag-aalala, ay nagtanong kung ano ang balak namin. “Habulin ang isang pangarap,” sagot ko.

Sumakay kami sa kotse. Tinitingnan kami ng aming mga asawa na para bang baliw kami. Ngunit totoo ang biyaheng ito. Puno na ng tanong si Nino. “Saan tayo pupunta? Magkano ang dapat kong dalhing pera?” “Relaks ka lang,” sabi ko sa kanya. “Makararating tayo roon sa loob ng 54 na oras. 5,000 km lamang. Nasa bagong Range Rover tayo. Namnamin mo ang biyahe.”

Tuwing 300 km kailangan kong huminto: siya, na labindalawang taong mas matanda sa akin, ay may sariling ritmo. Ako, tubig at mga inumin; siya, kape at mga pangangailangan ng katawan. At habang palayo kami nang palayo, lalo siyang nagkukuwento tungkol sa kanyang buhay. Mga bagay na hindi ko sana nalaman kung hindi dahil sa walang-katapusang daang iyon.

Dalawang lalaking mag-isa sa kotse, laging nag-uusap tungkol sa mga babae. Ang asawa lamang niya ang nakilala niya. Natawa ako. Pinanatag ko siya: “Ganyan din kami.”

Tinanong niya ako kung paano ko napananatiling matino ang isip habang nagmamaneho nang 60 oras. Ikinuwento ko sa kanya ang Rusya, noong sa edad na 22 ay nagmaneho ako nang 51 oras upang makipagkita sa isang babaeng hindi ko pa kailanman nakikilala. “Ang mga distansiya ay hindi hangganan,” sabi ko sa kanya, “Mga dahilan lamang ang mga ito. Kailanman ay wala akong ganoon.”

Ang pagdating sa kaputian

Pumasok kami sa Norway. Isang hostel sa tabi ng daan. Doon namin iiwan ang kotse at magpapatuloy kami sakay ng sled.

Balot na balot ang gabay, hindi mabasa. Nang hubarin niya ang salamin, natuklasan kong babae pala siya. Isang babaeng Norwegian, tahimik, tuwiran, nagyeyelo. Si Nino sa gitna ng sled, siya sa harap, ako, na 190 cm, sa likod, sa pinakahuli.

Maliwanag pa ang araw. Ipinakikita ng relo ko ang oras, ngunit hindi nito sinasabi kung gabi ba o umaga. Iyon ang araw sa hatinggabi. Narating na namin ang North Cape.

Umiyak si Nino. Niyakap niya ako. Sinabi ko sa kanya, tumatawa, “Ingat... baka akalain ng mga tao na bakla tayo.” Nagtawanan kami, ngunit nasa dulo kami ng mundo.

Pagkatapos ay dumating ang hamog na nagyeyelo: -52°C .

Pagpasok sa tunay na Arctic

Dinala nila kami sa isang lalagyang metal upang magpalit ng damit. Napakabibigat na kasuotang may palaman, isinasara ng masalimuot na mga zipper.

Ako ang nagbayad sa gabay. Iniwan si Nino sa isang igloo kasama ang ilang lalaki; ako naman ay iniwan sa isa pa kasama ang isang pamilya: isang matandang lalaki, nasa pagitan ng 70 at 80, at tatlong babae na nasa pagitan ng 30 at 50.

Isa itong saradong mundo. Payak. Malupit.

Nasa isang tabi ang lalaki. Ang mga babae ang nagpapatakbo ng lahat. At ang banyo ay isang burol na limang metro ang layo sa igloo: nagyeyelo ang dumi bago pa sumayad sa lupa. Ang una kong ihi ay naging isang dilaw na bituin ng Arctic. Iyon ang Hilaga na bumabati sa akin.

Ang babaeng nasa katanghaliang-gulang, si Magi, ay nakapagsasalita ng kaunting Ingles. Ang iba ay mga kumpas, mga mata, mga kamay. Ang wika ng lamig.

Nang hindi ko matiyak kung paano gamitin ang kasuotan, siya, nang walang pag-iisip, ay humipo sa aking singit upang ipakita sa akin ang isang nakatagong zipper. Walang malisya, walang hiya: may silbi lamang. Kaligtasan.

Ang tatlong araw sa igloo

Nagdala sila ng pagkain. Tinapang isda, hilaw na isda, atay ng bakalaw, tiyan ng balyena. At mga bola ng pating. Walang mapagpipilian. Walang alternatibo. Iyon ang ibinibigay ng kalikasan.

Pagkatapos ay uminom ako: isang pulang likido. Akala ko alak. Iyon pala ay sinala, pinakuluan, at pinatamis na dugo ng balyena. Ininom ko ito. Binigyan ako nito ng lakas na hindi ko pa kailanman naramdaman. Isang sinaunang enerhiya. Akala ko cocaine. Hindi. Iyon ang Hilaga na pumapasok sa katawan.

Pinagmamasdan ako ng mga babae. Lumabas ang matanda upang mangaso. Nagpahinga ako at uminom ng dugo. Tatlong araw na walang telepono, internet, computer, walang Nino. Ako lamang at sila.

Walang gabi. Liwanag lamang, apoy, yelo, at hininga.

Humiga ang tatlong babae upang matulog. Naghanap ako ng puwesto. Itinaas ng pinakabata ang kanyang braso at sinenyasan akong lumapit. Napahalakhak sila. Hindi ko naintindihan. Sinabi nilang ako raw ang kanilang “Pasko.”

Isang paraan ng pagsasabing tinanggap na ako.

Sinubukan kong bigyan sila ng kaunting pera bilang pasasalamat. Tumanggi sila. Yakap lamang ang gusto nila. At ilang salita sa wikang Calabrian upang madama nilang mas malapit kami.

Doon ko naunawaan ang halaga ng tunay na mga regalo: iyong hindi nabibili at hindi naibebenta.

Ang pamamaalam ng gabay

Pagkaraan ng tatlong araw, dumating ang gabay. Isang oras siyang nakipag-usap sa tatlong babae. Nasa labas ako. Hindi ko naintindihan ang sinasabi nila. Hindi ko iyon negosyo. Iyon ang kanilang wika, ang kanilang mundo, ang kanilang batas.

Sa lalagyan, habang naghuhubad ako, pumasok ang gabay. Mausisa. Tuwiran. Taga-Hilaga. Niyakap niya ako nang mahigpit. Hinalikan niya ako. Kasimputi ng gatas ang kanyang balat. Kasing-asul ng langit ng Agosto ang kanyang mga mata.

Hiniling niyang isama ko siya palayo. Gagawin niya ang lahat upang makaalis sa mundong iyon.

Ngumiti ako nang may paggalang. Hindi ko kaya. Hindi ko dapat.

Isang pangako lamang ang iniwan ko sa kanya: “Kung may kailangan ka, sulatan mo ako. Tutulungan kita.” Tinanggihan pa niya ang pera. Isa siyang magandang babae, ngunit nag-iisa. Isang pag-iisang hindi nakikita mula sa malayo. Isang pag-iisang hindi pinatatawad ng lamig.

Ang pag-uwi

Sinundo namin si Nino. Tuwang-tuwa siya. Ayaw na niyang umuwi. Ngunit may usapan ako sa kanyang asawa.

Ikinuwento niya sa lahat ang kanyang tatlong araw. Nanahimik ako. Kailanman ay wala akong ibinahagi sa lalaki. Sa papel lamang.

At kaya, habang bumabalik si Nino sa kanyang mundo, papunta na ako sa iba. Ibang destinasyon. Ibang pagtatagpo.

Maligayang pagdating.

Epilogo

Hindi ka kinukuha ng Hilaga: binabago ka nito. At hindi ka na nito kailanman

ibinabalik nang buo. Pumupunta ang mga lalaki sa North Pole upang hanapin ang liwanag, ang katahimikan, ang mga larawan, ang mga pangarap. Nananatili ang mga babae upang mabuhay.

Ikinukuwento ng mga lalaki ang kanilang nakita. Inililihim ng mga babae ang kanilang naranasan.

Bumabalik ang mga lalaki. Nananatili ang mga babae. Nananatili sila sa lamig, sa mga bahay na yari sa niyebe, sa mga katahimikang walang nakaririnig. Nananatili sila upang alalayan ang mga komunidad na hindi nagdiriwang sa kanila. Nananatili sila upang

ipagtanggol ang mga bata, ang matatanda, ang mga dayuhan. Nananatili silang hindi nakikita.

Iisang alaala lamang ang dinala ko mula roon: isang maganda, napakagandang babae, ngunit nag-iisa. Hindi sa romantikong kahulugan. Sa kahulugang pantao. Sa kahulugang trahiko.

Pagninilay

Hindi pinapatay ng Hilaga ang katawan. Pinapatay nito ang presensiya. At ang natitira ay puti: isang lugar kung saan ang mga babae ay sabay na nabubuhay at naglalaho.

Ito ang dahilan kung bakit ako sumusulat. Dahil hindi ikinukuwento ng mga sukdulang lugar ang sarili nilang kuwento. At ang mga naglalakbay sa mga ito ay walang karapatang manahimik.

Hindi ako. Hindi ako. Ang lupang sinilangan ko ang nagsilang sa akin, at tinatanggap ako ng iba pang bahagi ng mundo hindi bilang panauhin, kundi bilang isa sa pamilya.

Mula sa ganap na kaputian ng Hilaga, bumaba ako sa ganap na kalituhan ng Estados Unidos.

ESTADOS UNIDOS NG AMERIKA

Ang Imposibleng Atas

Ang pagtatrabaho sa isang kompanyang Amerikano nang labingwalong taon ay nagbibigay sa iyo ng isang bagay na hindi kayang ibigay ng ibang kompanya sa mundo: isang kultura ng trabaho, mga pamamaraan, isang malinaw na misyon, at isang sistema ng mga pagpapahalaga na hindi teorya—pang-araw-araw na gawain ang mga ito. Hindi nila ipinaliliwanag sa iyo; itinatayo

nila ito para sa iyo. At ginagawa nila ito nang hindi humihingi ng pahintulot mo.

Nasa opisina ako sa New York nang alukin ako ng isang trabahong hindi ko kailanman inakala. Hindi promosyon. Hindi paglipat. Isang eksperimento.

Isang kumpidensiyal na programa, nilikha upang patunayan ang isang modelo ng ugnayang pantao sa loob ng Estados Unidos. Hindi sila pumili ng mga manager, sikologo, o tagapagsanay. Pumili sila ng mga taong may tiyak na uri ng karanasan sa totoong mundo. At lumabas ang pangalan ko—kahit labingwalong taon na akong nasa sales. Hindi ang posisyon ang tinitingnan nila: ang isip.

Simpleng ipaliwanag ang pagsubok at napakahirap tapusin:

bisitahin ang 50 estado ng Amerika sa loob ng isang taon, ako ang pipili ng mga lungsod at mananatili nang hindi bababa sa isang linggo sa bawat isa.

Ang huling dalawang linggo ay sapilitang bakasyon. Sila ang sasagot sa lahat ng gastos. Kailangan ko lamang mabuhay, magmasid, umunawa, at magsumite ng ulat tuwing Lunes. Isang salaysay na makatao, tuyo, tumpak.

Pinirmahan ko ang kontrata. Ipinaalam ko sa bahay. Wala silang itinanong. Ang gusto lamang nilang malaman ay kung dumating na ang buwanang padala. Haharap na ako sa isang taon sa Amerika. Sila, gaya ng dati, ay humaharap sa susunod na buwan.

Para makasiguro, direktang idineposito ang sahod ko sa aking bank account sa Italya. Magalang na paraan iyon ng pagsasabi sa akin: “Huwag kang gagawa ng kalokohan. Mabuhay ka sa kung anong mayroon ka. Tingnan natin kung sino ka talaga.”

Pagkaraan lamang ng labinlimang taon ako nagkaroon ng access sa aking orihinal na mga ulat, sa mga pagsusuri, at sa mga materyal na kanilang tinipon tungkol sa akin. Mula roon isinilang ang aklat na ito. Nakuha ko ang pahintulot na ilathala ito, sa isang kondisyon: huwag kailanman pangalanan ang kompanyang nag-utos nito.

Hindi na iyon mahalaga. Ang kuwentong ito ay hindi tungkol sa mga logo. Tungkol ito sa isang lalaki sa isang bansang imposibleng maunawaan maliban kung ikaw mismo ang makaranas nito.

Magsisimula ba ako sa pinakamalayong punto?

Ang lohikal na pasya ay magsimula sa mga gilid, hindi sa gitna. Sa dalawang simpleng dahilan:

1. Sariwa pa ako mula sa eksperimento: mataas na linaw ng isip, sukdulang atensiyon.
2. Kung magsisimula ako sa sukduhan, maitatama ko ang direksiyon at matatapos ko nang malinis ang paglalakbay.

Hindi ko kailangang magsimula sa Boston o Chicago. Kailangan kong magsimula sa isang hangganan. Mula sa isang lugar na Amerika lamang sa papel.

Pinili ko ang Juneau, ang kabisera ng Alaska. Hiwalay. Mararating lamang sakay ng bangka o eroplano. Isang lungsod na walang sinumang nagmamay-ari. Ang perpektong lugar para magsimula.

Sulitin ang mga Mapagkukunan

Bago umalis, ginawa ko ang pinakaiginagalang ng isang Amerikano: inayos ko ang sarili ko na parang propesyonal, hindi parang turista.

Tinawagan ko ang tatlo sa pinakasikat na airline, iyong may pinakamalalaking domestic network. Sa loob ng wala pang isang oras, bumili ako ng isang booklet ng limampung domestic flight na may 60% diskuwento.

Walang limitasyon sa oras. Walang limitasyon sa araw. Walang paghihigpit. Iisa lamang ang kondisyon: gamitin ang mga ito sa loob ng isang taon.

Ganoon din ang ginawa ko sa mga hotel chain, sa Uber Taxi, at sa mga kompanyang nagpapaupa ng kotse, at pagkatapos ay naghanda ako ng maayos na iskedyul ng mga yugto, ng mga paraan, ngunit hindi ng mga oras.

Handa na ako.

Iyon ang una kong tunay na tagumpay. Ang unang tanda na marunong akong kumilos. Ginagantimpalaan ng Amerika ang mga kumikilos, hindi ang mga naghihintay.

Nang makita ng kompanya ang transaksyon, ginawa nila ang laging ginagawa ng kulturang Amerikano: sinuri nila ang pagiging maaasahan.

Kaya ko bang pamahalaan ang isang taon ng tuloy-tuloy na paggalaw? Kaya ko bang harapin ang mga di-inaasahang pangyayari, ang mga distansiya, at ang mga emerhensiya? Kaya ko ba ang sarili ko?

Dahil dito, bago umalis, inayos ko ang isa pang mahalagang detalye:

tiniyak kong may buwanang credit limit ako na hindi bababa sa \$100,000 sa aking credit card.

Hindi ito para gastusin. Ito ay para patunayang kaya naming pamahalaan ang mga iyon. Ganito mag-isip ang mga Amerikano: kung wala kang awtonomiya, wala kang kalayaan. At kung wala kang kalayaan, hindi ka masusuri.

Mula sa sandaling iyon, hindi na atas ang programa. Isa na itong misyon.

AT NGAYON, TOTOONG MAGLALAKBAY NA TAYO

Bahagi ng Estados Unidos ang Alaska dahil lamang sa heograpiya. Ibang mundo ito.

Ito ang lugar kung saan naglalaho ang mga babae nang walang bakas. Kung saan hindi kailanman nakararating sa paroroonan ang isang reklamo. Kung saan ang mga lungsod ay mga sibilisadong isla lamang sa gitna ng isang mabangis na kontinente.

Ang Juneau ang una kong pagsubok: isang kabisera na walang daang nag-uugnay dito sa iba pang bahagi ng bansa. Isang piraso ng Amerika na hindi pakiramdam Amerika.

Dito ako nagsimulang umunawa ng isang bagay: ang paglalakbay ay hindi magiging heograpiko. Magiging pantao ito.

BLOKE 1 (Tomo I)

Alabama – Alaska – Arizona – Arkansas – California – Colorado – Connecticut – Delaware – Florida – Georgia

BLOKE 2 (Tomo II)

Hawaii – Idaho – Illinois – Indiana – Iowa – Kansas – Kentucky – Louisiana – Maine – Maryland

BLOKE 3 (Tomo III)

Massachusetts – Michigan – Minnesota – Mississippi – Missouri
– Montana – Nebraska – Nevada – New Hampshire – New Jersey
– New Mexico

BLOKE 4 (Tomo IV)

New York – Washington

BLOKE 5 (Tomo V)

North Carolina – North Dakota – Ohio – Oklahoma – Oregon –
Pennsylvania – Rhode Island – South Carolina

BLOKE 6 (Tomo VI)

South Dakota – Tennessee – Texas – Utah – Vermont – Virginia –
West Virginia – Wisconsin – Wyoming

MISSOURI

Ang Missouri ay isang estadong puno ng mga kontradiksiyon. Sa isang panig, ang payapang Midwest; sa kabila, isang Timog na hindi kailanman tumigil sa pagiging matigas. Isa ito sa pinakahating teritoryo sa Amerika: ang St. Louis at Kansas City na may magugulong lugar, mga puting suburb na umiiral sa isang paralelong mundo, mahihirap at mababagal na kanayunan, at isang sistemang pampolitika na maraming sinasabi pero kakaunti ang nalulutas.

Ito ang estado ng normalidad na nagtatago ng pagdurusa, ng mababaw na ngiting nagtatakip sa malulubhang problema, at ng “ayos lang ang lahat” kahit walang ayos.

Ang mga babae rito ay hindi naglalaho sa isang pagsabog. Naglalaho sila sa ilalim ng walang tigil na presyon: pamilya, trabaho, tradisyon, kahirapan, nakatagong karahasan, isang marupok na sistemang pangkalusugan.

Binubura ng Missouri ang mga babae sa pamamagitan ng nakagawian. Inaasahan ng lahat na magtitiis siya. At nagtitiis siya hanggang sa maglaho siya sa sarili niya.

Ang Babae ng St. Louis – 35 taong gulang

Ang St. Louis ay isang lungsod na umiiral sa dalawang mundo: ang isa ay mayaman sa kasaysayan, ang isa naman ay nakakulong sa karahasan, pagpapabaya, at hindi pagkakapantay-pantay ng lahi.

Ang babae rito ay humaharap sa tatlong problema nang sabay-sabay: – mapanganib na mga lugar – marurupok na paaralan – mababang sahod.

Nagtatrabaho siya sa mahahalagang network ng lungsod: – mga klinika – mga supermarket – tulong panlipunan – catering – batayang edukasyon.

Siya ang umaalalay sa hindi kayang alalayan ng sistema. At habang inaalalayan niya ang lahat, walang umaalalay sa kanya.

Ang pagkawala niya ay panlungsod: wala siyang boses sa muling pagtatayo ng lungsod, kahit siya ang namamahala sa bawat pang-araw-araw na krisis.

Ang Babae ng mga “Perpektong” Suburb – 40 taong gulang

Sa labas ng malalaking lungsod ay may mga suburb na mukhang walang kapintasan: malinis na mga kalye, mahuhusay na paaralan, maaayos na bahay.

Ang babae rito ay hindi mahirap, pero hindi siya malaya.

Kailangan niyang panatilihin ang: – mataas na imahe ng pamilya – walang-kapintasang mga anak – patuloy na presensiya sa lipunan – punong agenda – “walang-bahid” na kasal – isang antas ng pamumuhay na hindi kailanman maaaring bumaba. Tahimik at walang tigil ang presyon. Hindi siya puwedeng bumagsak. Hindi siya puwedeng bumagal. Hindi siya puwedeng magpakita ng kahinaan.

Ang pagkawala niya ay pangkaisipan: umiiral lamang siya bilang isang papel, hindi bilang isang tao.

Babaeng Taga-bukid – 49 taong gulang

Mabagal, konserbatibo, at sarado ang kanayunan ng Missouri. Magkakalayo ang mga bahay, kakaunti ang mga serbisyo, at mabigat ang mga tradisyon.

Ang mga babae rito ay namumuhay sa isang mundong napakakaunti ang pagbabago: – di-tiyak na mga trabaho – mahinang access sa pangangalagang pangkalusugan – malalaking pamilya – laganap na mga adiksiyon – mga simbahang kumokontrol sa buhay panlipunan – maliit na posibilidad na makawala sa papel.

Isa itong buhay ng mga obligasyon na walang pagpipilian. Kung may problema ka, ikaw ang bahala rito. Kung bumagsak ka, walang nakapapansin.

Ang pagkawala niya ay pangheograpiya at pangkultura: naglalaho siya sa layo at sa tradisyon.

Ang Babae ng Industriya at ng Mabigat na Paggawa – 37 taong gulang

Napakalaki ng presensiya ng katamtamang laking mga industriya sa Missouri: mga bodega, koordinasyon, mga assembly line, mga planta ng pagmamanupaktura.

Ang mga babae rito ay gumagawa ng mabigat na pisikal na trabaho: – pag-iimpake – mga linya ng produksiyon – mga shift sa gabi – pagbubuhat – quality control – tulong sa koordinasyon.

Mga katawang pagod na pagod, mababang kita, imposibleng mga oras. Isa itong trabahong kailangan ng estado, pero lubos na hindi nakikita. Ang pagkawala niya ay pisikal: nasisira siya at walang sinumang namamagitan.

Epilogo – Missouri

Ang Missouri ay isang estadong nabubuhay sa tila normalidad. At sa normalidad, nawawala ang mga babae sa kanilang sarili.

Siya ang namamahala sa mahihirap na lugar, sa mga suburb na labis na panlipunan, sa malulupit na pabrika, sa mabagal na kanayunan.

Bawat araw ay isang tahimik na labanan. At ang mga tahimik na labanan ang pinakamapanira.

Hindi binubura ng Missouri ang mga babae sa isang hampas. Binubura nito sila sa pamamagitan ng mga gawing hindi kailanman kinukuwestiyon ng sinuman.

Pagninilay – Missouri

Bawat estado sa tomong ito ay nagpapakita ng isang uri ng pagkawala. Ipinapakita ng Missouri ang “tahimik” na uri: ang

isinisilang mula sa rutina, sa mga inaasahan ng lipunan, sa pagod ng kailangang maging lahat para sa lahat.

Dito, ang mga babae ang di-nakikitang pandikit na nagbubuklod sa bawat uri ng lipunan. Nasa lahat sila ng dako. At iyon mismo ang dahilan kung bakit walang nakakikita sa kanila.

Itinuturo ng Missouri na ang pagbura ay hindi nangangailangan ng poot o tunggalian. Kailangan lamang nito ng isang buong lipunang nag-aakalang laging naroroon ang mga babae.

At kaya mahalaga ang kabanatang ito: upang maalala na ang normalidad, kung hindi inaalalayan, ay nagiging bitag.

MONTANA

Ang Montana ay purong kalawakan: malalaking bundok, walang katapusang mga daan, walang katapusang mga kagubatan, hiwa-hiwalay na mga bahay, mga taglamig na humihiwa sa balat. Isa ito sa pinakamagagandang estado sa USA. At isa sa pinakamahirap tirhan.

Dito, ang mga babae ay hindi naglalaho dahil sa tunggalian. Naglalaho sila dahil sa heograpiya, sa pagkakahiwalay, sa kaisipang pambukid, at sa emosyonal na pag-iisa. Isa itong estado kung saan mas mabigat ang katahimikan kaysa sa ingay.

Humihingi ang Montana ng pagtitiis. At ang mga babae ang kailangang magtiis para sa lahat.

Ang Babae ng mga Liblib na Lugar – 51 taong gulang

Dito ay maaari kang tumira nang 30 km mula sa pinakamalapit na tindahan. Isang oras mula sa pinakamalapit na klinika. Dalawang oras mula sa isang tunay na ospital.

Ang mga babaeng nakatira sa mga lugar na ito ay humaharap sa: – matinding lamig – walang agarang tulong – mga problemang pangkalusugang hindi pinapansin – lumang mga bahay na kailangang alagaan – ganap na pananagutan sa pamilya – totooong takot na ma-stranded.

Ang pagkawala niya ay pangheograpiya: naglalaho siya dahil nakatira siya kung saan walang nakararating.

Ang Babae ng mga Pamilya sa Rantso – 39 taong gulang

Nabubuhay ang Montana sa pag-aalaga ng hayop. Mga baka, mga kabayo, malalaking hayop, at pisikal na paggawa.

Ang babae rito ang gumagawa ng lahat: – tumutulong sa mga hayop – nagluluto para sa lahat – namamahala sa mga account – nagmamaneho ng mga sasakyan – humaharap sa mga emergency – nagpapalaki ng mga anak sa gitna ng kawalan.

Nagtatrabaho siya gaya ng isang lalaki, pero itinuturing siyang “isang presensiyang pampamilya.” Ang pagkawala niya ay pang-ekonomiya: lumilikha siya ng halaga, pero hindi siya lumalabas kahit saan.

Ang Babae ng Maliliit na Bayan – 44 taong gulang

Sa maliliit na bayan ng Montana, tumitigil ang panahon. Maliliit ang mga komunidad, kilala ng lahat ang lahat, at walang nagbabago.

Ang isang babae ay kailangang: – maging ina – maging maaasahan – hindi “gumawa ng iskandalo” – maging deboto – laging handa.

Hindi niya kayang baguhin ang sarili niya. Hindi niya kayang lampasan ang kanyang mga hangganang pangkultura. Hindi niya

kayang ipakita ang kahinaan.

Ang pagkawala niya ay panlipunan: hindi siya pag-aari ng sarili niya, kundi ng komunidad.

Ang Babaeng Nagtatrabaho sa Turismong Pangkalikasan – 33 taong gulang

Inaakit ng Montana ang mga turista dahil sa mga parke, mga lawa, at sa kalapit na Yellowstone. Sa likod ng mga postcard ay ang mga babaeng nagpapatakbo ng mga hotel, restawran, mga aktibidad sa labas, pagmamantini, koordinasyon, at paglilinis.

Mabibigat na shift, pana-panahong sahod, buhay sa malalayong lugar. Walang katatagan.

Ang pagkawala niya ay pang-ekonomiya: nabubuhay sa kanya ang sektor, pero siya ay hindi kailanman nabubuhay nang payapa.

Epilogo – Montana

Ang Montana ay pinaghalong kahanga-hangang kalikasan at mabangis na pag-iisa. Ang mga babae rito ay naglalahos sa layo: pisikal, emosyonal, at pangkultura. Sila ang nagbubuklod sa mga hiwa-hiwalay na bahay, mga rantso, mga pamilya, maliliit na bayan, at turismo. At habang nagbubuklod sila, walang tumitingin.

Pagninilay – Montana

Bawat estado sa tomong ito ay nagpapakita ng isang anyo ng pagkawala. Ipinapakita ng Montana ang anyong likha ng heograpiyang lumalamon sa lahat.

Dito, ang mga babae ay hindi binubura ng karahasan o ng matinding kahirapan. Binubura sila ng milya-milyang kawalan, ng

mga taglamig na naghihiwalay, ng isang kulturang hindi nagbabago, ng isang papel na hindi nila matanggihan.

Isa itong mabagal at tahimik na pagbura. Isa sa pinakamahirap makilala dahil mismo hindi ito gumagawa ng ingay.

NEBRASKA

Ang Nebraska ay bukas, tuwid, patag na lupain. Malalawak na bukirin, walang tigil na hangin, walang katapusang mga langit. Mula sa labas: payapa. Mula sa loob: pagkakahiwalay, kabagalan, konserbatibong mga komunidad, mabigat na trabaho sa bukid, at napakakaunting oportunidad.

Isa itong estadong namumuhay sa pagitan ng Midwest at ng West, pero wala ang lakas ng alinman sa dalawa.

Dito, ang mga babae ay hindi naglalaho dahil sa kaguluhan. Naglalaho sila dahil sa mabigat na normalidad, dahil sa rutinang pang-agrikultura, dahil sa mga papel na hindi nagbabago, dahil sa pag-iisang pangheograpiya.

Hindi gumagawa ng ingay ang Nebraska, pero lumalamon ito.

Ang Babae ng Bukid – 40 taong gulang

Ang babae ng Nebraska ay mahalagang bahagi ng bukid: – paggising sa madaling-araw – mga hayop na aalagaan – mga pagkain para sa lahat – accounting ng pamilya – mga pananim na susubaybayan – pagmamantini ng bahay – mga anak na palalakihin – biglaang mga emergency.

Nagtatrabaho siya nang kasindami ng mga lalaki, madalas higit pa. Pero nakatala siya bilang “walang trabaho.”

Ang pagkawala niya ay pang-ekonomiya: lumilikha siya ng halaga, pero hindi siya umiiral sa datos.

Ang Babae ng Maliliit na Bayan – 46 taong gulang

Mga bayang may ilang libong tao, kung saan alam ng lahat ang lahat tungkol sa lahat.

Ang babae ay kailangang maging: – isang inang laging naroroon – isang matatag na asawa – isang kagalang-galang na tao – aktibo sa simbahan – tagasuporta ng komunidad.

Hindi niya kayang magpalusot, magkaroon ng krisis, o ng biglaang pagbabago. Namumuhay siya sa loob ng isang takdang papel, na ipinasya ng iba.

Ang pagkawala niya ay pangkultura: may puwesto siya, pero walang boses.

Ang Babaeng Nagtatrabaho sa Magagaang Serbisyo – 32 taong gulang

Sa mga lungsod ng Nebraska — Lincoln, Omaha, Grand Island — ang mga babae ang gumagawa ng pang-araw-araw na trabaho:

– mga kahera – paglilinis – catering – tulong sa paaralan – mga tahanan para sa matatanda – sekretarya

Mababang sahod, putol-putol na shift, walang kinabukasan. Ang pagkawala niya ay panlipunan: kung wala siya ay hindi gumagana ang lungsod, pero walang bumabanggit sa kanya kapag pinag-uusapan ang “pag-unlad”.

Ang Babae ng mga Distansiya – 53 taong gulang

Ang Nebraska ay isang estado kung saan maaari kang magmaneho nang dalawang oras nang walang nakikitang tunay na bayan. Ang

layong ito ay nagiging paraan ng pamumuhay.

Ang babaeng nakatira sa labas ng mga lungsod ay humaharap sa:
– mahahabang biyahe para sa bawat pangangailangan –
kakaunting pangangalagang medikal – malulupit na taglamig –
hiwa-hiwalay na mga bahay – nakababagot na rutina – walang
tunay na network ng lipunan.

Ang pagkawala niya ay pangheograpiya: naglalaho siya sa mga kilometro.

Epilogo – Nebraska

Ang Nebraska ay isang lupaing tila simple, pero mababaw lamang ang kasimplehan.

Ang mga babae rito ay naglalaho sa: – di-bayad na trabaho sa agrikultura – saradong mga komunidad – sukdulang mga distansiya – kakulangan ng mga serbisyo – mahigpit na mga papel.

Isa itong pagkawalang yari sa lupa, tradisyon, at katahimikan.

Pagninilay – Nebraska

Bawat estado ay nagpapakita ng isang anyo ng pagkawala. Ipinapakita ng Nebraska ang anyong itinayo ng pang-araw-araw na buhay na hindi kailanman nagbabago.

Walang halatang karahasan, walang kamangha-manghang krisis. Mayroon lamang isang buhay na paulit-ulit, isang pagpapagal na hindi kinikilala, isang papel na hindi maiwan. Ang Nebraska ang estado kung saan ang mga babae ang nagbubuklod sa lahat at dahil mismo rito ay hindi sila nakikita.

At kaya karapat-dapat ito sa kabanatang ito: dahil ang pinakakaraniwang pagbura ay ang mukhang normal.

NEVADA

Ang Nevada ay isang estadong itinayo sa panlabas na anyo. Liwanag, mga casino, mga hotel, libangan, turismo, sugal, walang katapusang buhay-gabi. Isang eskaparate na tinitingnan ng mundo bilang kalayaan, kalabisan, at posibilidad.

Ang totoo ay ang kabaligtaran.

Ang Nevada ay isa sa mga lugar kung saan pinakamadaling ginagamit, pinagsasamantalahan, inuubos, at pinapalitan ang katawan ng babae. Isang lugar kung saan naglalaho ang mga babae hindi dahil sa kakulangan ng oportunidad, kundi dahil ang presensiya nila ay itinuturing na isang kalakal.

Ang pagkawala ng babae rito ay moderno, malinaw, at sinadya. Isang pagburang elegante, tuloy-tuloy, at malinis. Binubuo ng imposibleng mga oras, mga shift sa gabi, presyong pang-estetika, isang pagkakakilanlang pagod na, at mga papel na ipinapataw ng industriya ng turismo.

Ang Babae ng mga Casino at Hotel – 33 taong gulang

Nabubuhay ang Las Vegas dahil lamang may libu-libong babaeng nagpapatakbo ng: – reception – housekeeping – mga restawran – mga bar – libangan – customer service – koordinasyon – mga call center para sa turista.

Mga shift sa gabi, kanseladong mga weekend, walang bakasyon, walang tigil na presyon. Kailangang panatilihin ng mga babae ang isang perpektong imahe, kahit wala na silang natitirang lakas sa loob. Ang pagkawala niya ay pisikal at sikolohikal: nagtatrabaho

siya sa isang sistemang gumagamit sa kanya bilang “bahagi ng karanasan,” hindi bilang isang tao.

Ang Babaeng Nagtatrabaho sa Sektor ng Gabi – 29 taong gulang

Ang Nevada sa gabi ay hindi kaakit-akit. Malupit ito. Sa gitna ng mga ilaw, musika, at mga palabas, nauubos ang mga buhay:

– mga hostess – mga mananayaw – mga bartender – mga promoter – mga papel na kaugnay ng imahe at ng presensiyang pang-estetika

Bahagi ng kontrata ang katawan mo. Kung hindi mo ito kayang alagaan, papalitan ka nila sa loob ng isang minuto.

Ang pagkawala niya ay pang-ekonomiya at moral: ang hinihingi ng trabaho ay ang imahe niya, hindi ang pagkatao niya.

Ang Babaeng Imigrante na Nagpapatakbo sa Likod ng Entablado – 41 taong gulang

Sa likod ng malalaking hotel ay may daan-daang babaeng imigrante: Pilipina, Mehikana, Haitiana, taga-Gitnang Amerika.

Sila ang gumagawa ng lahat ng trabahong hindi dapat makita ng mga turista:

– mga industriyal na labahan – tuloy-tuloy na paglilinis – mga kusina sa ilalim ng lupa – malalaking bodega – koordinasyon sa gabi – paghahanda ng mga palapag

Mga nakatagong buhay. Mga pagod na katawan. Di-makataong mga shift. Ang pagkawala niya ay sistemiko: mahalaga siya pero itinuturing na di-nakikita.

Ang Babaeng Nakatira sa Labas ng Las Vegas – 52 taong gulang

Ang Nevada ay hindi lamang mga ilaw. Ito rin ang nakapalibot na disyerto: maliliit na bayan, mabababang bahay, kakaunting serbisyo, hiwa-hiwalay na mga industriya.

Ang mga babae rito ay humaharap sa: – napakamahal na gastusin – limitadong pangangalagang pangkalusugan – kakulangan ng transportasyon – napakalalayong distansiya – malulupit at di-gaanong konektadong mga komunidad – limitadong mga oportunidad.

Namumuhay siya ng buhay na kabaligtaran ng iniuugnay ng mundo sa Estado.

Ang pagkawala niya ay pangheograpiya: nakatira siya hindi sa Nevada ng mga ilaw, kundi sa totoong Nevada.

Walang nagsasalita tungkol sa kanya.

Epilogo – Nevada

Ang Nevada ay isang estadong itinayo sa pagtatanghal. Ang lahat ay tungkol sa imahe, karanasan, at libangan.

Ang mga babae ang tahimik na makinang nagpapaikot sa makinaryang ito: mga hotel, mga casino, mga restawran, libangan, pagmamantini, koordinasyon.

Gayunpaman, sila ang pinakakaunti ang pagpapahalaga. Sila ang umaalalay sa mga pangarap ng iba habang namumuhay sa isang realidad na malupit, nakauubos, at di-nakikita.

Binubura sila ng Nevada nang eksakto kung paano sila nito ginagamit.

Pagninilay – Nevada

Bawat estado ay nagpapakita ng isang mukha ng pagkawala. Ipinapakita ng Nevada ang pinakamoderno: mga babaeng pinaliit sa mga gawaing pang-ekonomiya.

Hindi kahirapan ang bumubura sa kanya. Ang sistema.

Isa itong pagkawalang itinayo: tahimik, elegante, nagkukunwaring oportunidad. Libu-libo ang posibilidad ng mga babae, pero libu-libo rin ang paraan para ubusin sila.

At kaya napakahalaga ng kabanatang ito: dahil sa gitna ng mga ilaw, mas hindi nakikita kung sino ang nagbubukas sa mga ito araw-araw.

NEW HAMPSHIRE

Ang New Hampshire ay may kalayaan, mga kagubatan, mga lawa, mga burol, perpektong mga nayon, tahimik na mga daan, at halos zero na buwis. Mula sa labas, mukha itong isang minimalistang paraiso: walang kaguluhan, walang ingay, walang malalaking lungsod. Kaayusan at kalikasan lamang.

Ang problema ay madalas na ang ganap na kalayaan ay nangangahulugan ng ganap na pag-iisa.

At kapag kulang ang pamumuhunan ng estado sa mga serbisyong pampubliko, bumabagsak ang pasanin nang tuwiran sa mga tao—una sa lahat, sa mga babae.

Dito, ang pagkawala ng mga babae ay hindi isang trahedya. Ito ay pagkakahiwalay, mahigpit na mga kaugaliang pangkultura, presyon ng pamilya, at kakulangan ng tunay na mga network ng lipunan.

Hindi nananakit ang New Hampshire. Iniiwan ka nitong mag-isa.

Ang Babae ng Maliit na Komunidad – 47 taong gulang

Sa mga nayon ng New Hampshire, mukhang payapa ang lahat. Sarado ang lahat.

Ang babae ay kailangang maging: – isang maaasahang ina – isang iginagalang na tao sa lipunan – isang boluntaryo sa mga paaralan – naroroon sa komunidad – isang “mabuting tao” ayon sa mga lokal na panuntunan.

Hindi siya puwedeng magkamali. Hindi siya puwedeng lumayo nang labis sa karaniwan. Hindi niya kayang magkaroon ng mga emosyonal na krisis.

Ang pagkawala niya ay pangkultura: may papel siya, pero walang kalayaan.

Ang Babaeng Nakatira sa Lamig at sa Layo – 52 taong gulang

Hindi malaki ang New Hampshire, pero puno ito ng mga liblib na lugar, mga bahay na magkakalayo, at mga daang nagiging hadlang sa taglamig.

Ang babae rito ay namumuhay kasama ang: – mga buwan ng niyebe – mga distansiyang nagpapahirap sa lahat – mga problemang pangkalusugang huli nang ginagamot – pag-iisang pangkaisipan – rutinang pantahanan na walang iniiwang puwang – kakaunting lokal na pangangalagang pangkalusugan.

Kung natumba siya, naghihintay siya. Kung may sakit siya, nagmamaneho siya nang milya-milya. Kung bumigay siya sa damdamin, walang nakapapansin.

Ang pagkawala niya ay pangheograpiya: naglalaho siya sa katahimikan at sa lamig.

Mahalalagang Trabaho – 38 taong gulang

Sa katamtamang laking mga lungsod—Concord, Manchester, Nashua— ang mga babae ang nagpapatakbo ng mga batayang serbisyo:

– mga paaralan – mga klinika – pag-aalaga sa matatanda – mga tanggapang pampubliko – elementaryang edukasyon – mga serbisyong pang-administrasyon

Mababang sahod, mga pananagutang higit na malaki kaysa sa sahod, walang tigil na pasaning emosyonal.

Ang pagkawala niya ay pang-operasyon: siya ang nagbubuklod sa natitira sa sistema ng kapakanang panlipunan, pero kakaunti ang ipinupuhunan ng Estado sa kanyang mga sektor.

Mahalaga siya, pero pagod na pagod.

Ang Babaeng Nagtatrabaho sa Mababang-Sahod na Trabaho sa mga Lugar ng Turista – 33 taong gulang

Ang hilagang bahagi ng estado ay nabubuhay sa turismo: mga dahon ng taglagas, mga lawa, mga bundok, taglamig.

Sa likod ng perpektong mga larawan ay may mga babaeng: – naglilinis ng mga pasilidad – naghahanda ng mga almusal – nagtatrabaho sa mga restawran – namamahala ng mga B&B – nag-aayos ng mga kuwarto – gumagawa ng kaunting pagmamantini.

Abalang mga panahon at bakanteng mga panahon. Isang di-matatag na ekonomiya. Zero na tunay na proteksiyon.

Ang pagkawala niya ay pang-ekonomiya: gumagana ang lahat dahil sa kanya, pero itinuturing siya ng sistema na napapalitan.

Epilogo – New Hampshire

Maayos at tahimik ang New Hampshire. At iyon mismo ang dahilan kung bakit naglalaho ang babae nang walang tunog.

Naglalaho siya sa pagitan ng: – tradisyonal na mga papel – saradong mga komunidad – pisikal na layo – walang katapusang taglamig – kulang na mga serbisyo – mahahalagang trabahong kulang ang bayad.

Walang gulo. Walang kaguluhan. Isang pag-iisa lamang na nagiging karaniwan.

Pagninilay – New Hampshire

Bawat estado ay nagpapakita ng ibang anyo ng pagkawala. Ipinapakita ng New Hampshire ang “perpektong” anyo: isang pagburang magalang, malinis, at maayos.

Dito, ang babae ang namamahala sa mga komunidad, pero walang komunidad na nangangalaga sa kanya.

Ito ang kabalintunaan ng New England: habang lalo kang sibilisado, lalo mong inaasahan na ang babae ang mag-aayos ng lahat nang mag-isa.

At kaya kailangan ang kabanatang ito: upang ipaalala sa atin na kahit ang mga estadong tila “mabuti” ay maaaring maging kakilakilabot na tirhan.

NEW JERSEY

Ang New Jersey ay isang teritoryong nasa hangganan: konektado, nagmamadali, mahal, siksik sa mga commuter, puno ng magkakahalang pamilya, mga imigrante, mabibigat na kapitbahayan, mamahaling suburb, at mga lungsod na nalimutan. Hindi ito ang New York “sa kabila ng tulay.” Isa itong masalimuot at watak-watak na estado, kung saan pinamamahalaan ng mga babae ang isang sistemang mas marami ang kinukuha kaysa ibinabalik.

Ang pagkawala ng mga babae rito ay nag-uugat sa limang napakabigat na elemento: – napakamahal at halos hindi kayang gastos sa pamumuhay – di-nakikitang gawaing-bahay – nakapapagod na pagbibiyahe – mga komunidad na maraming lahi at may tunay na tensiyon – mga tradisyonal na papel sa pamilya na ayaw bumitaw.

Hindi binubura ng New Jersey ang mga babae sa pamamagitan ng karahasan. Binubura sila nito sa hirap ng pag-iral sa gitna ng sanlibong tungkulin.

Ang Babaeng Commuter – 36 taong gulang

Ang New Jersey ay estado ng mga commuter. Oras-oras ang nasasayang araw-araw para makarating sa New York o Philadelphia: mga naantalang tren, trapikong hindi makontrol, mataas na gastos sa transportasyon, at pag-uwing gabing-gabi na.

Ang babaeng namumuhay nang ganito ay nabubuhay nang “kalahati”: – kalahati sa trabaho – kalahati sa pampublikong sasakyan – kalahati sa bahay (na, nakatatawa man, ay umaako ng higit sa kalahati ng pasanin ng pamilya)

Ang kanyang pagkawala ay sa panahon: wala siyang oras para sa sarili. Wala siyang oras para sa kahit ano.

Umiiral siya sa mga pira-piraso.

Babaeng Imigrante sa mga Serbisyo – 42 taong gulang

(Latina, Haitian, Aprikana, Pilipina)

Nabubuhay ang New Jersey sa lakas ng mga imigrante. Ang babae rito ang nagpapasalan ng entablado para sa buong estado: – paglilinis sa mga bahay ng mayayaman – babysitting na walang regulasyon – mga kusina ng restawran – mga nursing home – maintenance – mga pangunahing serbisyong mababa ang sahod

Tatlong problema ang hinaharap niya nang sabay: – mababang sahod – napakataas na upa – napakalaking pananagutan sa pamilya.

Ang kanyang pagkawala ay pang-ekonomiya at pangwika: nagtatrabaho siya, nagsasalita, nakikibagay, pero nananatili siya sa gilid ng sistema.

Hindi siya maaaring mawala, pero lagi siyang napapalitan.

Ang Babae mula sa Mabibigat na Kapitbahayan – 34 taong gulang

Ang New Jersey ay hindi lang kayabangan ng mayayaman. Nasa kanya ang ilan sa mga pinakamagulong lungsod sa Silangan:

– karahasan sa lungsod – mga paaralang kulang sa pondo – kawalan ng trabaho – marupok na kalusugang pampubliko – kakulangan ng tunay na serbisyo sa komunidad

Ang babaeng nakatira rito ay humaharap sa: – palagiang kawalan ng seguridad – mga trabahong walang katiyakan – transportasyong palpak – gastos sa pamumuhay na hindi katimbang ng sahod.

Siya ang haligi ng mga pamilyang iisa ang magulang, ang gulugod ng mga ugnayang panlipunan, ang taong sumasagip sa lahat kapag walang sumasagip sa kanya.

Ang kanyang pagkawala ay panlungsod at pang-istruktura: walang nakikinig sa kanya kapag bumibigay ang sistema.

Ang Babae ng Mayayamang Mapagmataas – 45 taong gulang

Ang kabilang mukha ng New Jersey ay ang mayayamang suburb nito: malalaking bahay, mahuhusay na paaralan, maaayos na kapitbahayan.

Ang mga babae rito ay nabubuhay sa palagiang presyon: – punong-punong iskedyul ng pamilya – mga aktibidad ng mga anak – sapilitang pagboboluntaryo – walang-kapintasang imahe sa lipunan – kasal na itinatag bilang simbolo ng katayuan – napakatataas na inaasahan.

Hindi siya puwedeng magmukhang marupok. Hindi siya puwedeng mabigo. Hindi niya puwedeng ihinto ang palabas.

Ang kanyang pagkawala ay usapin ng pagkakakilanlan: tinitingnan siya bilang isang tungkulin ng pamilya, hindi bilang isang indibidwal.

Epilogo – New Jersey

Ang New Jersey ay isang estadong masyadong mabilis at masyadong magastos mamuhay. Ang mga babae ang tunay na

nagpapatakbo rito, pero binubura sila ng sistema habang ginagamit sila.

– pagbibiyahe – di-nakikitang trabaho – kulang na serbisyo – mapanganib na kapitbahayan – mga suburb na sobrang mapagkumpitensiya – matitigas na papel sa pamilya – maraming kultura nang walang tunay na suporta

Gumagana ang estado dahil sa kanila, pero hindi nito kailanman tinitingnan ang kanilang pagsisikap.

Pagninilay – New Jersey

Bawat estado ay nagpapakita ng isang anyo ng pagkawala. Ipinapakita ng New Jersey ang uring nagmumula sa isang sistemang sobra ang hinihingi at kakaunti ang ibinabalik.

Ito ang estado ng pamamagitan: masyadong malapit sa mga sentro ng kapangyarihan, masyadong malayo sa mga pagkakataon nito. Dito, nabubuhay ang mga babae sa palagiang pagkaipit: sa oras, sa pera, sa lakas, sa pagkakakilanlan.

Hindi ito kasalanan ng iisang salik. Ito ang kabuuan nilang lahat.

At ito mismo ang dahilan kung bakit sentral ang New Jersey sa tomong ito: ipinapakita nito kung paanong ang pagkawala ng babae ay maaaring magmula sa isang buhay na puno—puno ng lahat maliban sa puwang para sa sarili.

NEW MEXICO

Ang New Mexico ay isa sa pinakakaakit-akit at pinakamahirap na estado sa Amerika. Dalisay na kagandahan: malalawak na disyerto, mapupulang canyon, mga katutubong komunidad, sinaunang

kultura, espiritwalidad, katahimikan. Pero sa likod ng makapangyarihang estetikang ito ay may mas malupit na realidad:

– makasaysayang kahirapan – talamak na adiksiyon – mahihinang serbisyong pampubliko – pagkakahiwalay ng heograpiya – marurupok na paaralan – nakatagong karahasan sa tahanan – kalakalan ng droga sa hangganan

Isa itong estado kung saan hindi nagkataon lang na nawawala ang mga babae: nawawala sila dahil nakatira sila sa isang teritoryong mabigat ang lahat—ang layo, ang kasaysayan, ang kultura, ang kahirapan, ang mga saradong komunidad, ang mga trabahong walang katiyakan.

Ang New Mexico ay kagandahang pinabayaan. At sa loob ng pagpapabayang iyon ay naroon ang mga babaeng nagbubuklod sa lahat.

Ang Katutubong Babae ng mga Pueblo – 43 taong gulang

Nasa New Mexico ang isa sa pinakamalalaking populasyon ng mga Katutubong Amerikano sa buong Amerika: mga babaeng Pueblo, Navajo, at Apache.

Nabubuhay siya sa pagitan ng dalawang mundo: – mga sinaunang tradisyon – makabagong estadong hindi siya pinapansin.

Hinaharap niya ang: – mga paaralang kulang sa pondo– napakaliit na serbisyong pangkalusugan– siksikang pabahay– mababang sahod– limitadong akses sa mga pangunahing serbisyo– pagkakahiwalay sa kultura at heograpiya.

Siya ang bumubuhay sa malalaking pamilya, sa buong komunidad, at sa mabibigat na pananagutan.

Ang kanyang pagkawala ay makasaysayan: sa nakalipas na isandaang taon, kinuha ng Estado ang lahat sa kanyang bayan at halos walang ibinalik.

Ang Babaeng Latina mula sa Mahihirap na Lugar – 35 taong gulang

Mas Latino ang New Mexico kaysa Amerikano. Kastila ang naririnig saanman, magkakahalong pamilya, at mabigat na trabaho.

Nasa lahat ng likod ng entablado ng estado ang mga babaeng Latina: – paglilinis – catering – pag-aalaga – magaang pagsasaka – maliliit na tindahan – suporta sa komunidad.

Nabubuhay sila sa napakababang sahod at tumataas na gastos. Maraming pamilya ang nabubuhay sa bingit. Kung walang dokumento, lalong marupok ang kalagayan: takot, pagiging dinakikita, walang tunay na tulong.

Ang kanyang pagkawala ay pang-ekonomiya at pampolitika: nagpapakahirap siya sa trabaho pero hindi kailanman kinakatawan.

Ang Babaeng Nakatira nang Malayo sa Lahat – 52 taong gulang

Napakalaki ng New Mexico, pero walang laman. Maliliit na bayan, mga bahay sa disyerto, mga lungsod na ilang oras ang pagitan.

Ang babae rito ay humaharap sa: – lubos na pag-iisa – malayong serbisyong pangkalusugan – walang transportasyon – malulupit na taglamig, walang-awang tag-init – rutinang hindi nagbabago – kakaunting trabaho – laganap na adiksiyon sa paligid.

Kapag natumba siya, walang darating. Kapag kailangan niya ng doktor, ilang oras siyang nagmamaneho. Kapag may problema siya, siya na mismo ang umaayos.

Ang kanyang pagkawala ay pangheograpiya: naglalaho siya sa kalawakan.

Ang Babaeng Nagtatrabaho sa Sektor na Turistiko-Espiritwal – 30 taong gulang

Umaakit ang New Mexico ng turismong “espiritwal”: sining, meditasyon, mga disyerto, mga retreat, katutubong kultura.

Sa likod ng makatang larawan ay may mga babaeng bumubuhay sa ekonomiya: – mga B&B– mga gabay pangkultura– mga galeriya– maliliit na restawran– mga tindahan ng artisan– mga pana-panahong serbisyo.

Pabagu-bago ang sektor na ito: napakalaki ng kita sa peak season, halos wala sa ibang mga buwan.

Ang kanyang pagkawala ay pang-ekonomiya: ang ganda ng lugar ay umaakit ng pera pero hindi ito naiiwan sa mga nakatira roon.

Epilogo – New Mexico

Ang New Mexico ay isang estadong umiiral sa pagitan ng dalawang dulo: lubos na kagandahan at talamak na kahirapan. Malalim na espiritwalidad at kapabayaang pampolitika. Matibay na tradisyon at mahihinang serbisyo.

Pasan ng mga babae rito ang lahat: mga katutubong komunidad, mga pamilyang Latino, mga liblib na disyerto, mga lungsod ng sining, kakaunting trabaho.

At habang sila ang bumubuhay sa estado, walang bumubuhay sa kanila.

Isa itong pagkawalang walang ingay dahil masyadong maganda ang tanawin. At tinatakpan ng kagandahan ang lahat.

Pagninilay – New Mexico

Bawat estado ay nagpapakita ng ibang anyo ng pagkawala. Ipinapakita ng New Mexico ang nililikha ng layo at ng kasaysayang hindi nalutas.

Dito, ang babae ay hindi binubura ng iisang puwersa. Binubura siya ng lahat nang sabay-sabay:

– heograpiya – kultura – tradisyon – kahirapan – pagkakahiwalay
– mga papel sa pamilya – kakulangan ng serbisyo – pagiging dinakikita sa politika

Isa itong sinaunang pagbura. Halos minana.

At iyan ang dahilan kung bakit mahalaga ang kabanatang ito: dahil ang New Mexico ay hindi lugar na nalimutan ng panahon. Isa itong lugar na nalimutan ng estado. At ang mga babae ang nagbabayad nito araw-araw.

NEW YORK STATE

Ang New York ay hindi isang lungsod. Isa itong dagok sa katawan. Isa itong alon na humahatak sa iyo at kinakaladkad ka kahit ayaw mo. Isa itong presensiyang hindi humihingi ng pahintulot. Papasok ka rito at agad mong mauunawaan na hindi ikaw ang nagpapasya sa kung ano ang ipinapasya nito.

Ito lang ang lugar sa mundo kung saan maaari kang mapaligiran ng milyon-milyong tao at makadama pa rin ng higit na pag-iisa

kaysa sa disyerto. Isa itong lungsod na nagmamasid sa iyo, sumusukat sa iyo, tumataya sa iyo, umuubos sa iyo, at kapag hindi ka nakasabay sa bilis nito, iiwan ka nito nang hindi lumilingon.

Hindi ka tinatanggap ng New York. Tinataya ka nito.

Ito ang kabisera ng mundo, pero kabisera rin ng di-nakikita. Ang lungsod na mga nagwagi lang ang ipinapakita, at nalilimutan ang libu-libong babaeng nagpapagana sa bawat pulgada nito. Ang mga bumubuhay sa buhay ng iba habang walang bumubuhay sa kanya.

Ang New York ay lahat nang sabay-sabay: yamang marahas na ipinangangalandakan at kahirapang wala nang tinig, mga kapitbahayang nagbabago ng mukha sa loob ng limang taon at mga kapitbahayang hindi nagbago sa loob ng limampu, mga wikang naghahalo, mga kulturang nagpapatong-patong, mga katawang nagsasalubong, mga buhay na hindi kailanman tunay na nag-uusap.

Isa itong lungsod na itinayo sa walang-tigil na paggalaw: sakay at baba sa mga siksikang tren, lakad sa marurumi at maliliwanag na kalye, hanap ng trabahong magpapalutang sa iyo, takbo para maghatid ng mga order, punta sa klinika, sa paaralan, sa bahay, sa mga shift sa trabaho, sa sanlibong iba't ibang direksiyon. Isa itong teritoryong maraming ipinapangako sa iyo, pero ang ibinibigay lang ay ang naaagaw mo.

Gumagana ang New York dahil sa mga babaeng nagbubuklod sa mga pirasong binabalewala ng iba: ang mga nagtatrabaho sa matataas na palapag ng mga skyscraper, ang mga naglilinis ng sahig sa mabababang palapag, ang mga nagpapalaki sa mga anak ng mga pamilyang walang oras, ang mga nakaliligtas sa mga kapitbahayang ayaw tingnan ninuman, ang mga humaharap sa

isang lungsod na hinihingi sa iyo ang lahat at lagi kang iniwang kalahati lang ang tapos.

Dito, sabay-sabay na dinaranas ng babae ang tatlong antas ng presyon:

1. Ang presyon ng bilis:

kapag bumagal ka, naglalaho ka. Walang hinihintay ang New York at hindi ito gumagawa ng eksepsiyon para sa iyo.

2. Presyon ng gastos:

sobrang mahal ng lahat dito—bahay, oras, lakas, pagkakakilanlan. At bawat araw ay nagiging hamong pampinansiyal.

3. Ang presyon ng presensiya:

lagi kang kailangang naroon, kailangan mong tumagal, kailangan mong gumana, kailangan mong manindigan.

Pero sino ang sumusuporta sa iyo?

Maganda at malupit ang New York: binibigyan ka nito ng tunay na pagkakataon, pero napakataas ng presyong hinihingi nito.

Ang babae rito ay hindi mahinang presensiya. Isa siyang makina ng pang-araw-araw na pagkaligtas. Siya ang nagdadala ng mga paaralan, ospital, restawran, paglilinis, serbisyong pampubliko, transportasyon, pamilya, skyscraper, negosyo, at kapitbahayan.

Gayunman, sa kuwento ng lungsod, hindi sentral ang kanyang tinig. Nasa likuran ito. Pang-andar lang. Kailangan pero hindi ipinagdiriwang. Naroon, pero hindi naririnig.

Ang New York ang lungsod na ipinapakita ang lahat, maliban sa mga tunay na nagpapatakbo rito.

At iyan mismo ang dahilan kung bakit iba ang puwesto nito sa tomong ito. Hindi ito estadong tulad ng iba. Ito ang puntong pinagtatagpuan ng lahat ng pagkawala ng babae sa Amerika: ang pang-ekonomiya, ang pangkultura, ang panlungsod, ang pangwika, ang panlahi, ang propesyonal, at ang emosyonal.

Ito ang maliit na daigdig ng lahat ng gumagana at ng lahat ng hindi.

Dito, nasa lahat ng dako ang mga babae. Pero maaari silang maglaho sa isang segundo. Sapat nang bumagal ang kanilang takbo kaysa sa takbo ng lungsod.

Malaki ang New York, pero hindi sapat ang laki para maglaman ng bigat ng buhay ng isang babae. At pinatutunayan ito ng kabanatang ito: ang pinakatanyag na lungsod sa mundo ay hindi ang pinakamakatarungan. Ito lang ang pinakanakikita. At sa napakalakas na ingay ng kanyang pang-araw-araw na buhay, ang babae ay naliligaw sa katahimikan.

Manhattan

Olivia, 39 – Midtown, mga opisina sa matataas na gusali, at buhay na abalang-abala

Sumasakay si Olivia sa subway nang 7:10. Line 6, nakatayo, telepono sa kamay, ang mga mata nakatutok na sa agos ng mga email.

Nagtatrabaho siya sa ikadalawampu't pitong palapag ng isang gusaling salamin sa Midtown. Project manager siya sa isang kompanyang nagbebenta ng mga serbisyong walang tunay na makapagpaliwanag. Lahat ay nag-uusap tungkol sa mga numero, mga forecast, mga layuning pangkuwarter. Walang nag-uusap tungkol sa mga tao.

May anim na taong gulang na anak na babae si Olivia na gising nang dalawang oras sa isang araw kasama niya. Sa umaga, para bihisan siya, sa gabi para patulugin siya. Ang iba ay ipinapasa: babysitting, paaralan, mga aktibidad pagkatapos ng klase, mabibilis na text.

Humihingi sa kanya ang kanyang boss ng “flexibility,” pero ang flexibility ay laging isang panig lang: – mga miting na humahaba – mga tawag na lumalampas sa iskedyul – mga imbentong emergency – mga proyektong kailangang matapos “ngayong gabi.”

Ibinebenta ang Manhattan bilang lungsod ng pagkakataon. Para kay Olivia, isa itong lungsod na nagnanakaw ng kanyang oras at ibinebenta ito pabalik sa kanya sa anyo ng home delivery, labahan, at bayad na serbisyo.

Sa gabi, paglabas niya sa opisina, parang panunuya ang mga ilaw ng mga gusali. Kumikislap ang lahat, maliban sa kanyang buhay.

Hindi mura ang pagkawala ni Olivia. Kumakain ito ng oras. Naroon siya sa lahat ng dako maliban sa kung saan pinakamahalaga.

Ako, si Nando, kapag pinanonood ko siyang tumawid sa 3rd Avenue sa mabilis na hakbang ng isang taong hindi kayang bumagal, isang simpleng bagay ang nakikita ko: isang babaeng nagpapasan ng isang lungsod na hindi kailanman magpapasan sa kanya.

— Nando

Brooklyn

Aisha, 31 – Bedford-Stuyvesant, gentrification nang pabaligtad

Ipinanganak si Aisha sa Bed-Stuy, isang kapitbahayang makasaysayang itim. Rap, kasaysayan, mga pamilya, mga simbahan, at mga barbecue sa bangketa tuwing tag-init.

Pagkatapos ay dumating ang mga “artista,” ang mga mamumuhunan, ang mga bagong coffee shop, ang mga asong puro ang lahi na nakatali, at ang mga presyong tumataas nang walang katuturan. Ang karaniwang eksena.

Nagtatrabaho si Aisha sa isang lokal na pampublikong paaralan. Ang kanyang mga estudyante ay galing sa mga pamilyang pinapaalis sa tirahan taon-taon. Marami sa kanyang mga kaklase noong bata ay hindi na nakatira roon, itinaboy ng mga proyektong “redevelopment.”

Nagtuturo siya, nakikinig, umaayos ng mga alitan, nagtatanggol. Sa araw, guro siya, sikologo, ate, at pader na pananggalang. Sa gabi, nagwawasto siya ng takdang-aralin nakaupo sa mesa ng isang inuupahang kusina, balisa na balang araw ay hindi na niya kayang bayaran ang bahay na iyon.

Ipinagdiriwang ng lungsod ang Brooklyn bilang “cool.” Walang oras si Aisha para maging “cool”: kailangan niyang mabuhay.

Ang kanyang pagkawala ay panlungsod at pampolitika: ang kapitbahayang pinag-iispekulahan ng lahat, ang tanging hindi tunay na pinakikinggan.

— Nando Queens

María Fernanda, 42 – Jackson Heights, tatlong mundo sa iisa

katawan

Taga-Ecuador si María Fernanda. Nakatira siya sa Jackson Heights, Queens: ang lugar kung saan sampung iba't ibang wika ang sinasalita sa iisang bloke, at wala ni isa sa mga iyon ang wika ng kapangyarihan.

Naglilinis siya ng mga opisina sa Manhattan sa gabi at nagbe-babysit sa araw, kapag kailangan. Ang tulog ay luhong binibilang sa oras.

Dalawa ang anak niya: isang ipinanganak sa Quito, isang ipinanganak sa New York. Tinatanong siya ng panganay kung bakit hindi siya kailanman nasa bahay. Akala ng bunso ay laging nagmamadali ang kanyang ina.

Nagpapadala si María ng pera sa kanyang ina, na naiwan sa Ecuador. Dalawang kontinente ang binubuhay niya. Sa iisang katawan.

Ang kanyang buhay ay walang-tigil na biyahe: Queens → Manhattan → Queens. Mabagal na tren, mabibigat na bag, pagod na mga binti.

Walang tunay na nakakakita sa kanya. Sa mga magulang ng batang babaeng Amerikanong inaalagaan niya, siya si “Mary.” Sa mga kasamahan niya sa paglilinis, siya ang “babaeng hindi tumitigil.”

Ang kanyang pagkawala ay pangwika at panlipunan: pinagagana niya ang New York na gumagana, pero hindi siya kabilang sa anumang opisyal na salaysay.

Ako, si Nando, nakilala ko siya isang Linggo ng umaga sa Roosevelt Avenue at ang tanging naisip ko: nakatayo ang bansang ito dahil lang hindi ito hinahayaang bumagsak ng mga babaeng tulad niya. — Nando

Bronx

Keisha, 29 – South Bronx, pang-araw-araw na paglaban

Nakatira si Keisha sa South Bronx. Lumang mga gusali, madalas na sirena, murang mga tindahan, mga batang naglalaro sa sirang bangketa.

Mag-isa niyang pinalalaki ang dalawang anak. Naglaho ang ama nila sa gitna ng mga pangako at paghingi ng tawad ilang taon na ang nakararaan.

Nagtatrabaho siya sa isang supermarket, panggabing shift: – mabilis na kahera – mga mainiting kostumer – mga manager na binabantayan ang bawat minuto – sahod na hindi kailanman sapat.

Sa araw, takbo siya nang takbo: – hinahatid ang mga anak sa paaralan – kinakausap ang mga guro – nakikipagtalo sa opisinal na humahawak ng mga subsidy – namamalengke, binibilang ang bawat dolyar.

Wala siyang oras para isipin ang sarili. Ang alam lang niya ay kailangan niyang panatilihin nakatayo ang dalawang batang iyon.

Ipinapakita pa rin ang Bronx bilang problema. Si Keisha ang solusyong walang kumikilala: ang inang nagpapasan ng isang kapitbahayang ginagamit lang ng mga politiko bilang tanawin sa likuran.

Ang kanyang pagkawala ay pang-istruktura: nasa gitna siya ng lahat ng nangyayari, pero para sa sistema ay hindi siya umiiral.

— Nando

Staten Island

Gina, 45 – di-nakikitang commuter sa pagitan ng dalawang lungsod

Nakatira si Gina sa Staten Island. Nagtatrabaho siya sa isang opisina ng insurance sa Manhattan. Araw-araw, iisa ang rutina:

– bus – ferry – metro – opisina – at pagkatapos ay lahat pabalik sa simula.

Para sa mga taga-Manhattan, halos hindi umiiral ang Staten Island. Isang tuldok sa mapa, ang ilalim ng tambak. Para kay Gina naman, iyon ang tahanan. Pero isa rin itong hawla.

Gusto niyang lumipat ng trabaho, pero malayo ang anumang seryosong pagkakataon. Gusto niya ng mas maraming oras para sa mga anak, pero naibibigay niya ito sa transportasyon. Gusto niyang hindi mapagod tuwing gabi, pero hindi mabait ang lungsod sa mga nakatira sa mga gilid nito.

Ang kanyang pagkawala ay sa panahon at sa espasyo: nakatira siya sa lugar na naghihiwalay sa kanya, nagtatrabaho siya sa lugar na gumagamit sa kanya.

Ako, si Nando, iniisip ko siyang nakatayo sa ferry, tasa ng kape sa kamay, ang mga mata naliligaw sa skyline. Nasa harap niya ang New York. Ang buhay niya ay nasa gitna.

— Nando

Wall Street

Rachel, 37 – ang babaeng hindi puwedeng bumigay.

Nagtatrabaho si Rachel sa sektor ng pananalapi. Wala siyang luho na maging karaniwan lang. Hindi sa kapaligirang iyon. Hindi bilang babae.

Natuto siyang magsalita nang mas mabilis, huwag kailanman magkamali ng tono, huwag kailanman magpakita ng pag-aatubili. Walang nagpapatawad sa iyo sa isang pagbigay, pero ang sa babae ay tatak habambuhay.

Ang mga araw ay mga makina: mga numero, mga graph, mga tawag, mga miting, sunud-sunod na email, mga hapunang pangnegosyo, mga desisyong ginawa nang masyadong madalian na may masyadong malalaking bunga.

Pag-uwi niya, wala na siyang laman. Hindi malungkot: walang laman. Wala na siyang lakas para magtayo ng anuman sa labas ng trabaho. Mga relasyong kalahati lang ang luto, mga pagkakaibigang sira, pamilyang malayo.

Pinapalakpakan ng New York ang tagumpay ng mga babae sa Wall Street sa mga kumperensiya, mga event ng empowerment, at mga panel. Pagkatapos, sa sandaling mapatay ang mikropono, bumabalik ang lahat sa dati.

Ang kanyang pagkawala ay emosyonal: naroon siya sa bawat silid kung saan ginagawa ang mga desisyon, pero kinailangan niyang isuko ang isang bahagi ng kanyang sarili para makaupo roon.

Walang aral ang kuwentong ito. May bukas na iskor lang ito.

— Nando

Latinang Yaya

Dolores, 54 – Upper East Side, nagpapalaki ng mga anak ng ibang tao.

Taga-Mexico si Dolores. Dalawampung taon na siyang nakatira sa New York. Sa loob ng dalawampung taon, pumapasok siya sa mga bahay na hindi kailanman magiging kanya.

Nagtatrabaho siya sa Upper East Side, sa gitna ng malalaking apartment, mga doorman, tahimik na elevator, at mga kusinang mas malaki pa kaysa sa buo niyang apartment na iisa ang kuwarto sa Queens. Apat na bata ang pinalaki niya sa isang pamilyang itinuturing siyang “halos kapamilya.” “Halos.” Isang salitang nagsasabi ng lahat.

Nakita niya ang kanilang mga unang hakbang, pinakinggan ang kanilang mga iyak, pinunasan ang kanilang mga luha, naghanda ng meryenda, sinamahan sila sa paaralan, kinunan ng video ang kanilang mga hapon, narinig ang kanilang mga pagtatapat.

Kapag lumaki na ang mga batang iyon, umaalis sila. Naiiwan si Dolores.

Gabi na siya umuuwi nang gabing iyon. Ang sarili niyang anak, malaki na ngayon, ay may natitira pang paggalang sa kanya, na may halong hinanakit: bihira niya itong nakita noong bata pa siya. Abala siya sa pagiging ina ng iba.

Doble ang kanyang pagkawala: isang inang naroon sa buhay ng iba, isang inang wala sa sarili niyang pamilya.

At binubuod ito ng Amerika sa iisang parirala: “It’s the job.”

— Nando

Babaeng Walang Tirahan

Monique, 51 – Midtown, di-nakikita sa gitna ng milyon-milyon

Natutulog si Monique kung saan siya makakaya. Minsan sa isang shelter, minsan sa isang piraso ng karton sa harap ng saradong vitrina ng tindahan, minsan sa isang upuan sa kung anong istasyon ng subway.

Noong araw, may bahay siya, may kapareha, may trabaho. Pagkatapos ay ang karaniwang ikot pababa: sakit, utang, pagkawala ng trabaho, pagbagsak ng isip, walang makakapitan. Itim siya, lampas singkuwenta, at may katawang dinadala niya sa bawat taglamig na ginugugol niya sa kalye.

Sa umaga, habang nagmamadali ang lungsod papasok sa trabaho, naroon siya. Parehong kalye, parehong kanto, parehong titig na ayaw salubungin ninuman.

Lubos ang kanyang pagkawala: para sa sistema ay wala na siyang halaga. Hindi manggagawa, hindi mamimili, hindi “kapaki-pakinabang.” Kaya, hindi siya umiiral.

Ako, si Nando, tuwing nakakakita ako ng babae sa kalye sa New York, iisa at prangkang tanong ang itinatanong ko sa sarili: ilang hakbang ang kinailangang laktawan ng Estado para mauwi siya rito?

Laging pareho ang sagot: napakarami. Nando

Malaking Ospital

Sofia, 34 taong gulang – nars sa pagitan ng dalawang shift at walang

hininga

Pumapasok si Sofia sa ospital habang marami pa ang tulog. Ang shift ay mula 7 ng umaga hanggang 7 ng gabi. Kung maayos ang lahat. Dahil sa ilang departamento, hindi umiiral ang “kung maayos ang lahat.”

Nagtatrabaho siya sa isang malaking ospital sa Manhattan. Walang-katapusang pasilyo, ilaw na neon, mga alarma, mga monitor, mga basag na tinig, mga katawang nakakabit sa makina, mga kamag-anak na nagtatanong, mga doktor na nagmamadaling dumaraan.

Hindi kayang bumagsak ni Sofia. Bawat kilos ay may bunga. Bawat pagkalingat ay mabigat.

Sa pagtatapos ng kanyang shift, mayroon pa rin siyang: – mga kuwentong hindi natatapos – mga titig na hindi niya nalilimutan – mga balitang kinailangan niyang ibulong – mga pananagutang walang makapag-aalis sa kanya. Sa labas ng ospital, tumatakbo ang New York na parang walang nangyayari. Sa loob, siya ang nagpapasan ng pinakamarupok na bahagi ng lungsod.

Ang kanyang pagkawala ay emosyonal at institusyonal: nasa puso siya ng sistemang pangkalusugan, pero ang kanyang tinig ay hindi kasimbigit ng kanyang pagtitiis.

Ako, si Nando, habang pinanonood ang mga babaeng ito na naka-uniporme na lumalabas na pagod na pagod mula sa isang shift, isang simpleng bagay ang naiintindihan ko: kung isang araw ay magpasya silang lahat na sabay-sabay na tumigil, babagsak ang lungsod sa loob ng 48 oras.

— Nando

Mga Restawran

Giulia, 27 – Lower East Side, mga plato, mga mesa, at dangal na

naipit

Italian American si Giulia, pero mula sa New York na hindi na kilala ng mga tunay na Italyano. Hindi ang Little Italy na parang postcard, kundi walang-katapusang shift sa isang restawran sa Lower East Side.

Waitress siya, pero higit pa roon ang ginagawa niya: – biglaang sikologo – sinasalo ang galit ng mga mainiting kostumer – harang sa pagitan ng kusina at kainan – presensiyang pang-aesthetic na ipinaparada – katawang laging tuwid, ngiting laging nakabukas

Ang mga tip ang nagpapasya kung ang linggo ay ikabubuhay o pahinga lang sa hirap. Katawa-tawa ang batayang sahod, gaya ng dati sa industriyang ito.

Sa pagtatapos ng gabi, itinatanong sa kanya ang pinakahangal na tanong sa lahat: “At ano ba talaga ang trabaho mo?”

Na para bang hindi iyon “talagang” trabaho. Ang kanyang pagkawala ay panlipunan: kailangan siya ng lahat kapag gutom sila, walang pumapansin sa kanya pagdating sa mga karapatan.

Ako, si Nando, mas malaki ang paggalang ko sa isang babaeng kayang humawak ng walong oras na shift sa kainan kaysa sa isang taong nakaupo sa mesa na akala niya ay mas mahalaga siya dahil lang siya ang nagbabayad.

— Nando

Industriyang Malikhain

Leah, 36 – Brooklyn, isang malikhaing hindi kailanman maipatay ang kanyang

utak.

Nagtatrabaho si Leah bilang manunulat at producer sa isang production company sa Brooklyn at Manhattan. Mga serye, mga kampanya, mga content. Laging may kailangang imbentuhin, laging may kailangang kumbinsihin, laging may katawa-tawang deadline.

Sa isang party ng paglulunsad ng bagong proyekto, lahat ay nag-uusap tungkol sa “bisyon,” “storytelling,” at “mga bagong salaysay.” Walang nag-uusap tungkol sa mga gabing walang tulog, sa walang-katapusang rebisyon, sa mga ninakaw na ideya, o sa burnout na nagkukunwaring “pagmamahal sa trabaho.”

Nakatira si Leah sa isang shared apartment sa Bushwick. Maaaring “nakapagkarera” na siya, pero kinakain ng gastos sa lungsod ang anumang pag-angat.

Ang kanyang pagkawala ay propesyonal: ibinebenta ng New York ang pagkamalikhain bilang kalayaan, pero ang kanyang pagkamalikhain ay nakatali sa mga budget, mga tawag, mga absurdong hiling, palagiang presyon.

Gumagawa siya ng imahinasyon. Ang iba ang kumikita rito.

— Nando

Freelance na Pira-piraso

Priya, 33 – tatlong trabaho, zero na seguridad

Ipinanganak si Priya sa Queens sa mga magulang na Indian. May pinag-aralan siya at puno ng ideya ang ulo, pero iniabot sa kanya

ng merkado ng trabaho ng New York ang isang malinaw na pakete: freelance habambuhay.

Gumagawa siya ng graphic design para sa mga ahensiyang tumatawag sa kanya na “external collaborator,” sumusulat ng content para sa mga brand na hindi kailanman bumabanggit sa kanya, at paminsan-minsan ay nagtuturo ng maiikling kurso kung paano makaipon ng pang-upa.

Wala siyang bakasyon, walang sick leave, walang bonus, walang garantisado. Mga pananagutan lang ang mayroon siya.

Sa araw, naghahatid siya ng mga trabaho. Sa gabi, tinitingnan niya ang kanyang mga email, umaasang hindi na siya makatanggap ng isa na namang “kailangan namin ng himala bukas.”

Gustong sabihin ng lungsod, “Dito, kung may talento ka, magtatagumpay ka.” Pero iba ang totoo: dito, kung may talento ka, pipigain ka nila hanggang wala nang matira sa iyo.

Ang kanyang pagkawala ay pangkontrata: hinahawakan niya ang mga piraso ng komunikasyon, mga kampanya, at mga proyekto, pero sa papel ay lagi siyang “outsourced.”

Ako, si Nando, malinaw kong nakikita ang patibong sa mukha ng isang taong tulad mo: punong trabaho, walang-laman na buhay.

— Nando

Pampublikong Pabahay

Tanya, 44 – East Harlem, ina, tagapag-alaga, target

Nakatira si Tanya sa isang pampublikong pabahay sa East Harlem. Luma ang mga gusali, hindi naaalagaan, madalas masira ang mga elevator, at upod na ang mga hagdan.

Ina siya ng tatlo. Nagtatrabaho siya bilang assistant sa isang lokal na paaralan. Mababa ang upa niya, pero iba ang tunay na presyo: ang manirahan sa lugar na hindi na itinuturing ng estado na kanya.

Bawat araw ay hati sa pagitan ng: – trabaho – mga miting sa paaralan – mga kapitbahay na kailangang tulungan – burukrasya para sa mga subsidy – pag-aalala para sa mga anak na lumalaki sa masalimuot na kapaligiran – ingay ng mga away, pulis, sirena.

Ang kanyang pagkawala ay pampolitika: umiiral lang ang kanyang kapitbahayan kapag kailangan ng litrato para pag-usapan ang “mga suliraning panlipunan.”

Samantala, siya ang nagpapanatiling buhay rito, at ang mga babaeng tulad niya, na nagsisilbing pader laban sa lahat.

Nagsasalita ang New York tungkol sa pag-unlad, pagpapanibago, at pamumuhunan. Pero kapag inakyat mo ang hagdan ng ilang gusali, mauunawaan mong marami ang ilang taon nang pinabayaan.

— Nando

Karahasan sa Tahanan

Rosa, 38, Queens, nakakulong sa pagitan ng takot at mga dokumento.

Taga-Dominican Republic si Rosa. Nakatira siya sa isang shared apartment sa isang walang-katapusang bahagi ng Queens.

May asawa siyang paputol-putol ang trabaho at nagpapalit-palit: mga araw na humihingi siya ng tawad, mga araw na sumisigaw siya, mga araw na nanunulak siya, mga araw na nananakit siya. Hindi umaalis si Rosa sa tatlong dahilan: – natatakot siya – wala

siyang pera – natatakot siyang mawala ang kanyang permit para manatili sa bansa.

Sa gabi, kapag tulog na ito, nagkukunwari siyang walang nangyayari. Sa umaga, nagme-makeup siya para takpan ang mga pasa at pumapasok sa trabaho sa isang laundromat.

Sinasabi sa kanya ng sistema: “Tumawag ka, humingi ka ng tulong, umalis ka.” Pero mas marumi ang realidad: punong mga shelter, mga waiting list, mga social worker na sobra ang pasanin, kakaunting tunay na proteksiyon.

Ang kanyang pagkawala ay legal: nakakulong siya sa isang puwang ng mga batas, mga dokumento, takot, at kawalan ng alternatibo.

Ako, si Nando, nanonood mula sa labas at alam ko na ang pariralang “kung gusto niya, puwede naman siyang umalis” ay isa sa pinakamapanlinlang at pinakaduwa na naimbento ng mundong ito.

— Nando

Mga Kapitbahayang Ultra-Orthodox

Chaya, 29 – Borough Park, buhay na itinakda bago pa isilang.

Nakatira si Chaya sa Borough Park, Brooklyn. Isang kapitbahayang Hudiyong ultra-Orthodox. Mahigpit na mga patakaran, saradong komunidad, mga itinakdang papel.

Napagpasyahan na ang kanyang buhay bago pa siya nagkaroon ng sariling opinyon: – kasal sa napakabatang edad – maraming anak – walang tunay na awtonomiya – pag-aaral ng relihiyon sa gitna – ang mundo sa labas ay tinitingnang banta.

Puno ang kanyang araw: bahay, mga anak, pamamalengke, pagluluto, mga ritwal, walang-tigil na hiling. Walang sandali ng tunay na katahimikan, walang puwang para lang sa kanya. May mga isipin si Chaya na hindi niya maipahayag. Mga tanong na hindi niya maitanong. Mga hinala sa kung ano ang maaaring nasa labas, pero walang mapang magdadala sa kanya roon.

Ang kanyang pagkawala ay pangkultura at espiritwal: naroon siya sa bawat kilos ng kanyang mundo, pero hindi siya maaaring umiral bilang indibidwal na hiwalay sa istruktura.

Pinapalakpakan ng New York ang pagkakaiba-iba, pero masaya itong tanggapin na may mga babaeng nabubuhay sa “di-nakikitang” hawla ng kultura basta’t hindi sila nakaiistorbo sa iba.

— Nando

Nail Salon

Li Mei, 41 – Flushing, perpektong mga kamay, buhay na naubos

Nagtatrabaho si Li Mei sa isang nail salon sa Flushing, Queens. Kliyente pagkatapos ng kliyente, kuko pagkatapos ng kuko, amoy-acetone, naka-mask, kuba ang likod.

Dumating siya mula sa China mahigit sampung taon na ang nakararaan. Nakahanap agad siya ng trabaho: cash, mahahabang shift, kakaunting tanong.

Nagtatrabaho siya anim na araw sa isang linggo, sampung oras sa isang araw. Minsan higit pa roon.

Para sa mga kostumer, isa siyang palamuti ng lugar: “ang babaeng magaling mag-kuko at tahimik.”

Walang nagtatanong sa sarili: – magkano ang natitira sa kanyang bulsa – gaano kadalas siyang nakalalanghap ng kemikal – kung may health insurance siya – kung nakatutulog siya sa gabi nang walang sakit. Ang kanyang pagkawala ay kemikal at panlipunan: dahan-dahan siyang nauupos sa ilalim ng ilaw na neon, pinagaganda ang mga kamay ng ibang tao, habang walang nakapapansin kung ano na ang lagay ng kanya.

Ako, si Nando, iniisip ko siyang isinasara ang tindahan sa gabi at binibilang ang pera. Hindi ang tubo: ang margin. Ang pagitan ng pananatiling nakalutang o paglubog nang kaunti pa.

— Nando

Babae ng Gabi

Jasmine, 28 – Times Square, maliliwanag na ilaw, marupok na buhay

Nagtatrabaho si Jasmine sa mga club na nabubuhay pagkalipas ng hatinggabi. Hindi siya sumasayaw para sa sining. Sumasayaw siya para mabuhay.

Mahahabang shift ang trabaho niya, madidilim na pamilyo, mga manager na sobra ang ngiti, mga kostumer na napagkakamalang karapatan ang serbisyo.

Natutunan niya ang sampung patakarang hindi nakasulat kahit saan: – ngumiti – huwag magtiwala – huwag mag-isa – huwag inumin ang iniaalok nila sa iyo – huwag magpakita ng takot – panatilihing dilat ang mga mata – huwag makipagkaibigan – huwag maniwala sa anumang pangako – huwag tumigil – huwag umuwi nang gabi nang mag-isa.

Bawat gabi ay paglakad sa isang di-nakikitang lubid. Walang nagtatanggol sa kanya: hindi ang mga club, hindi ang pulisya,

hindi ang lungsod.

Ang kanyang pagkawala ay moral: alam ng lahat na umiiral siya, pero walang gustong kumilala sa kanya bilang manggagawa.

Ako, si Nando, kapag nakikita ko ang mga dalagang lumalabas sa mga club sa madaling-araw, alam kong ang lakas ay hindi kaakit-akit. Ito ay pagkaligtas. — Nando Babaeng Delivery Karla, 30 – Queens → Manhattan, ulan, niyebe, init, laging nasa kalye Nagtatrabaho si Karla gamit ang kanyang bisikleta. Thermal backpack sa likod, telepono sa manibela, app na nagpapasya sa lahat: – ruta – bayad – oras – multa – susunod na order Siya ang “matalinong” bahagi ng sistema. Ang bahaging ayaw tingnan ninuman. Sumisingit siya sa pagitan ng mga kotse, taxi, lubak, at mga traffic light na walang awa. Nagpepedal siya sa ulan, sa niyebe, habang pinalalamig ng hangin ang kanyang mukha. Lahat para sa ilang dolyar na patak-patak na dumarating. Nang gabing iyon, umuuwi siyang pagod na pagod. Walang proteksiyon, walang seguridad, walang insurance. Ang kanyang pagkawala ay digital: umiiral lang siya sa loob ng mga app. Hindi sa labas. — Nando Inang Mag-isa mula sa Kaloob-looban ng Queens Erika, 33 – Far Rockaway, sa pagitan ng karagatan, layo, at kahirapan Ang Far Rockaway ay New York, pero hindi rin. Malayo ito, hiwalay, at nalimutan. Isang lugar na ginagamit lang ng lungsod para sa mga estadistika. Nakatira roon si Erika kasama ang dalawang anak. Nagtatrabaho siya sa isang supermarket. Bawat araw ay ginagawa niya ang kaya niya:

– pinalalaki ang mga anak – binibihisan sila – naghahanda ng almusal – hinahatid sila sa paaralan – tumatakbo papunta sa trabaho – humaharap sa mga kostumer, timbangan, kaha – umuuwi sakay ng napakahabang biyahe ng bus – nagluluto – naglilinis – inaayos ang lahat

Isa siyang inang may tatlong buhay: ang sarili niya, ang sa kanyang mga anak, at ang sa kapitbahayan.

Ang kanyang pagkawala ay pangheograpiya: masyado siyang malayo para makita.

Ako, si Nando, tinitingnan ko ang mga mapa at mga layo at isang bagay ang alam ko: ang mga nakatira sa Far Rockaway ay nabubuhay araw-araw na may di-nakikitang kapansanan.

— Nando

Babae mula sa Komunidad ng mga Itim sa Brooklyn

Latoya, 40 – Brownsville, rutina ng pagkaligtas

Ang Brownsville ay isa sa mga pinakanasirang kapitbahayan ng New York. Sinaunang kahirapan, kulang na serbisyo, pinabayaang mga paaralan.

Dalawa ang trabaho ni Latoya: sa umaga sa isang paaralan, sa gabi sa isang home for the aged.

Hindi natatapos ang kanyang araw. Wala siyang takdang oras. Wala siyang palugit. Wala siyang pahinga.

Bawat buwan kailangan mong pagpasyahan kung ano ang unang babayaran: upa? mga bayarin? pagkain? transportasyon? gamot?

Ang kanyang pagkawala ay panlahi: sa isang lungsod na gustong tawagin ang sarili na “progresibo,” ang mga babaeng itim mula sa mahihirap na kapitbahayan ay huling naglalaho at muling nakikita lang kapag may trahedyang ipo-post online. — Nando Babae ng Tech Hannah, 29 – Manhattan, startup, pagkabalisa, presyon, pagkukunwari Nagtatrabaho si Hannah sa isang tech startup na nagsasalita tungkol sa “diversity,” “inclusion,” “ang hinaharap,” at “bagong pamumuno.” Pagkatapos, sa praktika: – mga lalaki sa

itaas – mga lalaking nagpapasya – mga lalaking namumuno sa mga proyekto – mga lalaking tumatanggap ng pondo. Ginagawa ni Hannah ang lahat ng di-nakikitang trabaho: pag-oorganisa, pag-e-edit, paglalahad, pakikitungo sa mga kliyente, at pagharap sa mga emergency. Magaling siya. Sobrang galing na sinasamantala siya ng lahat. Isang taon na siyang nagpapa-therapy dahil sa pagkabalisa at burnout. Ang kanyang pagkawala ay pangkultura: nagsasabing moderno ang tech, pero luma ito sa loob. Ako, si Nando, naunawaan ko na hindi nagbabago ang “bagong mundo” hangga’t hindi nagbabago ang mga namamahala rito. — Nando Imigranteng Walang Dokumento Yaritza, 26 taong gulang – Bronx, nagtatrabaho saanman, nabubuhay nang nagtatago. Hindi umiiral si Yaritza para sa estado. Kaya, hindi rin umiiral ang estado para sa kanya. Nagtatrabaho siya sa tatlong di-pangkaraniwang lugar: – paglilinis sa isang apartment building – pagluluto sa isang deli – babysitting kapag kailangan.

Cash ang bayad sa kanya. Walang seguridad. Walang proteksiyon. Walang karapatan.

Natatakot siya sa pulis, natatakot sa immigration, natatakot sa mga may-ari ng bahay, natatakot na dahil sa isang reklamo ay maglaho siya magpakailanman.

Ang kanyang pagkawala ay legal: nabubuhay siya sa puwang sa pagitan ng dalawang mundo. Kailangan siya pero hindi kinikilala.

— Nando

Babaeng Imigranteng Tumatakas

Maha, 37, mula sa Astoria, tumatakas sa sapilitang kasal.

Dumating si Maha mula sa Gitnang Silangan dalawang taon na ang nakararaan. Iniwan niya ang isang mapang-abusong asawa, isang pamilyang ayaw sa kanyang kalayaan, at isang kulturang hindi pumapayag na ang babae ang magpasya para sa sarili.

Sa New York, nakatira siya sa isang shared na kuwarto sa Astoria. Nagtatrabaho siya sa isang grocery. Natututo siya ng Ingles sa gabi sa panonood ng mga video sa kanyang telepono.

Dala niya sa loob ang isang sinaunang takot: na may isang tao sa kanyang pamilya na makakahanap sa kanya. Na babalik ang lahat. Na matatapos ang kalayaan. Ang kanyang pagkawala ay pandamdamin: umiiral siya nang kalahati, ang isang paa sa bagong buhay at ang isa sa walang-hanggang pagtakas.

Binigyan siya ng New York ng pagkakataong maglaho. Ngayon kailangan niyang matutong umiral.

— Nando

Babae ng Milya-milyang Kalsada, Metro, Ingay, Karera

Elena, 50 taong gulang – Manhattan, isang buhay na ginugol sa lungsod na lumalamon.

Mahigit tatlumpung taon nang nakatira si Elena sa lungsod. Nakita niyang nagbago ang mga kapitbahayan, mga gusali, mga tindahan, at mga mukha. Nakita niyang umalis ang mga kaibigan, nawalan ng trabaho ang mga kasamahan, nagkawatak-watak ang mga pamilya.

Nanatili siya.

Nagtatrabaho siya bilang supervisor sa isang department store. Mahahabang shift, mabigat na pananagutan, palagiang presyon. Namumuno siya ng mga team, humaharap sa mga kostumer, at sinasagip ang mga araw na dapat sana ay nawala na.

Si Elena ang tunay na New York: ang hindi lumalabas sa mga pelikula. Ang nagpapatakbo sa sistema. Ang hindi nagrereklamo pero nararamdaman ang bawat dagok.

Ang kanyang pagkawala ay eksistensiyal: ibinigay niya ang lahat sa lungsod, at pagtitiis lang ang ibinalik sa kanya ng lungsod.

Ako, si Nando, kapag nakakakilala ako ng mga babaeng dalawampung taon nang nakatira rito, may naiintindihan akong hindi kailanman maiintindihan ng sinumang turista: ang mamuhay sa New York ay isang mabagal na digmaan. At ang mga nananatili ay nagwawagi araw-araw nang hindi nagdiriwang.

— Nando

Epilogo

Ang New York ay isang lungsod na humihinging makita, pero hindi kailanman tunay na tumitingin. Isa itong lugar na pumapasok sa iyo na parang halalang hindi mo hiningi: alinman tanggapin mo ito, o dudurugin ka nito.

Sa loob ng perpektong kaguluhang ito, ang mga babae ang dinakikitang aksis na nagbubuklod sa lahat. Nasa mga tren sila, sa mga kusina, sa mga ospital, sa mga paaralan, sa mga skyscraper, sa mga bodega, sa mga kapitbahayang hindi kailanman pinapasok ng kapangyarihan. Nasa lahat ng dako sila pero pinapansin lang kapag kailangan.

Mas mabilis tumakbo ang lungsod kaysa sa buhay mismo, at sa karerang iyon ay inuubos nito ang mga tunay na bumubuhay rito.

Ipinapangako ng New York ang lahat: tagumpay, pagkakataon, kaligtasan. Pagkatapos ay humihingi ito ng presyong hindi nito sinasabi.

Simple ang katotohanan: ang pinakatanyag na lungsod sa mundo ay nabubuhay sa likod ng mga babaeng hindi kailanman napapasama sa mga pabalat.

Ibinabalik sila ng kabanatang ito sa ibabaw. Isa-isa. Kuwento-kuwento. Walang sala. Walang romantisasyon. Nang tuwid ang likod, gaya ng nararapat sa bawat buhay, na binabalewala habang pasan ang bigat ng milyon-milyong iba.

Pagninilay

Bawat estado sa tomo ay nagpapakita ng isang uri ng pagkawala. Nasa New York silang lahat. Dito, lubos at pinarami ang pagkawala ng babae: – kawalan ng oras– kawalan ng proteksiyon– kawalan ng puwang sa isip– kawalan ng pagkilala– kawalan ng pakikinig– kawalan ng pahinga– kawalan ng sariling pagkakakilanlan– kawalan ng kapalit sa ibinibigay.

Ang lungsod na nagbebenta ng ideya ng kalayaan ay siya ring lungsod na pumipilit sa libu-libong babae na mabuhay sa loob ng mga sistemang hindi idinisenyo para sa kanila. Mahalaga sila, pero maaaring itapon. Naroon sila, pero di-nakikita. Sila ang makina, pero hindi ang salaysay.

Sa New York, bawat babae ay humaharap sa ibang laban, pero iisang lupa ang pinagsasaluhan nilang lahat: isang lungsod na hindi tumitigil, kahit sa harap ng kanilang pakikibaka.

At iyan mismo ang dahilan kung bakit kailangan ang mga pahinang ito: ang New York ay hindi lang skyline, sining, kultura,

tagumpay. Pagkawala rin ito. Pagkawala ng babae. Ang pinakainiiwasan, ang pinakatotoo, ang pinakapalagian.

Personal na Tala

Ang New York ay aking tahanan. At dahil mismo tahanan ko ito, hindi ko pinatatawad ang mga kasinungalingan nito.

Hindi ako interesadong ilarawan ang lungsod na nakikita ng mga turista, ng mga pahayagan, ng mga serye sa TV, o ng mga pangarap ng ibang tao. Interesado ako sa lungsod na humihinga, na nagdurugo, na nababasag at muling itinatayo ang sarili araw-araw sa balikat ng mga totoong tao.

Sapat na ang nakita ko para tiyak na maunawaan ang isang bagay: ang mga babae rito ay doble ang pinapasan at kalahati ang natatanggap. Hindi dahil mahina sila, kundi dahil nasanay na ang lungsod sa kanilang lakas. At kapag nasanay ang mundo sa iyong lakas, tumitigil itong protektahan ka. Ako, si Nando, ay isinulat ang mga kuwentong ito dahil hindi ko matanggap na lahat ng ito ay lilipas sa katahimikan. Hindi ko matanggap na ang mga nagpapaandar sa buong makinang ito ay itinutulak sa gilid ng salaysay. Hindi ko matanggap na nilulunod ng ingay ng lungsod ang ingay ng mga buhay na nagpapalutang dito.

Maganda ang New York, pero hindi ito inosente.

Ang mga pahinang ito ang aking paraan ng pagsasabi nito, nang walang pagpapatamis, nang walang ibinabawas na kahit katiting na katotohanan, nang walang hinihinging pahintulot kaninuman.

— Nando

Ferdinando Frega